

"חסדי אשר חנה וחייה"

"הלא פרס לך עב לזומך וענייך מרודים תביא בית פי תראה ערם וכסיתו ומבשרך לא תתעלם"

חלוקת מזון וסיוע לנזקקים ובית תמחוי נווה דוד, רחוב חיים בר-לב 3 רמלה טל': 08-9249055

זמני כניסת השבת:

יציאה:	כניסה:
19: 39	18: 42
19: 38	18: 44
19: 38	18: 32
19: 37	18: 21

רבינו תם 20:17 ת"א

סוף זמן קריאת שמע

שיטת המג"א 8:55 ת"א

שיטת הגר"א 9:33 ת"א

דבר נשיא העמותה: להערות והארות: 050-6380087

עמותת "חסדי אשר חנה וחייה" (ע"ר 580405132) הנה עמותת חסד לנזקקים. העמותה ממוקמת ברחוב חיים בר לב 3 בעיר רמלה, ומתנהלת בחנות מושכרת. העמותה קוראת לתורמים אשר יכולים להטות כתף ולסייע לנזקקים, להתקשר ולתרום. כתוב שהמעשר את כספו מתעשר, זה הדבר היחיד שהקדוש ברוך הוא אומר במקורותינו לעם ישראל "בחנוני נא בזאת".

תושבים המעוניינים לתרום מוזמנים לפנות בטל': 08-9249055, זיוה - 050-6839131

לעמותה אישור לפי סעיף 46 לפקודת המיסים להחזרי מס 35% עבור תרומות

פרשת צו

תקציר פרשת - צו

דיני עבודת המזבח (ו, א-ו)

התורה מונה כמה דינים ועניינים הקשורים בעבודת הכהנים על המזבח. סדר מערכות העצים והאש, זמנים המותרים להקרבה, הפרשת דשן הקורבנות והאפר מן המזבח וחובת יקידת אש תמיד על המזבח.

תורת המנחה (ו, ז-יא) המנחה טעונה שמן ולבונה. לאחר הקטרת הקומץ והלבונה מותרת המנחה באכילה לכהנים טהורים. המנחה נאכלת אך ורק כמצות

מנחת הכהנים (ו, יב-ז) כהן העובד לראשונה מביא מנחה לציון חנוכת עבודתו. המנחה, עשירית איפה סולת, מחציתה יביא בבוקר ומחציתה בערב.

החטאת (ו, יז-כג) החטאת נשחטת, כמו העולה, בצפון העזרה. יש בה דינים מיוחדים של קדושה, ולאחר הקרבתה, יתרת בשרה נאכל לכהנים.

תורת האשם (ז, א-ז) האשם מוגדר קודש קודשים. גם האשם נשחט בצפון העזרה ודמו נזרק סביב לקרנות המזבח. לאחר הקרבת כמה מאבריו הפנימיים, הוא נאכל בעזרה לכהנים הטהורים חברי אותו המשמר.

זכויות בקורבנות (ז, ח-י) קורבן עולה: נשרף כולו ואת עורו מפשיטים לפני החקרבה ונותנים לכהן. מנחות: נאכלו לבני בית האב שמקריבים באותו יום.

תורת השלמים (ז, יא-כא) אדם שנעשה לו נס, ניצל ממוות או היה במצב של סכנת חיים, חייב בקורבן שלמים הנקרא 'תודה'. יחד עם הקורבן יש להביא מנחות. הכהן מקבל חלק מהמנחות ואת החזה ושאר הקורבן ומנחותיו נאכלים לבעלים משך כל יום ההקרבה ובלילה שאחריו.

איסור חלב דם (ז, כב-כו) התורה אוסרת אכילת חלב בהמות וכן את דם הבהמות והעופות.

דינים נוספים לקורבן שלמים (ז, כח-לח) התורה מלמדת כמה דינים נוספים באשר להבאת קורבן השלמים, דרך הקרבתו, וזכויות האכילה המתחלקות בין הכהנים לבעלים.

מפניני הפרשה

מינוי הכהנים (ח, א-לו)

הקב"ה מצווה על משה למנות את אהרון ובניו הכהנים ולקדשם לעיני כל ישראל. לשם כך עליו לקחת את אהרון ובניו, את בגדי הכהונה המיוחדים, את שמן המשחה ואת קורבנות הכהנים: פר החטאת, שני האילים וסל המצות. משה עושה כמצוות ה' ומכנס את בני ישראל אל מול אוהל מועד. לעיניהם הוא מלביש את אהרון בבגדיו, מושח את המשכן ואת כליו ואת אהרון ובניו. גם את בני אהרון הכהנים מלביש משה בארבעת בגדי הכהונה אל מול ישראל.

הכהנים סומכים את ידיהם על ראש הפר. משה שוחט את הפר, מזה מדמו על המזבח ומקיים את כל דיני ההקרבה. כך גם עושה משה לשני האילים. מדם האיל השני מושח משה את אוזנם הימנית של הכהנים וכן את בוהן ידם הימנית ובוהן רגלם הימנית.

"צו את אהרון ואת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה..." (ו-ב)

אין צו אלא לשון זירוז. אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס (רש"י). כל אבריו של אדם יש להם "כיס" – כעין כיסוי השומר על כל עבר לבל יעשה את הבלתי רצוי. הפה, למשל, יש לו שפתיים שבהן יכול הוא לסגור כל אימת שהוא רוצה להימנע מדיבורים רעים, האוזן יש לה אליה שאפשר לכופ אותה לתוכה כדי שלא לשמוע דבר שאינו הגון, העין יש לה שמורה ועפעף, וכן שאר האברים המשמשים את חושיו של האדם. לעומת זה המחשבה אין לה שום "כיס" לכסות עליה. בת חורין היא, פועלת ומשפיעה תדיר. מן הצורך איפוא לזרז ולשקוד הרבה כדי לשמור על המחשבה מהרהורים רעים. והנה, מכיון שקרבן עולה בא לכפר בעיקר על מחשבות רעות, ולכן אמרה תורה בקרבן העולה "צו" שפירושו: זירוז, כי "ביותר צריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס", כלומר, כאשר הדברים אמורים במחשבת הלב שהיא חסרת "כיס" (מעינה של תורה)

"והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור..." (ו-ד)

אומר ר' יעקב מאיז'ביצא: אפילו פסולתם של ישראל, שאין בה, לכאורה, שום ניצוץ של קדושה, אפילו מי שנמצא מחוץ למחנה, יש לו גם כן אפשרות של תיקון. כי רצון ה', "לבב ידח ממנו נידח", ואסור להתיימשך מן ישראל שסר מדרך הישרה, כי לא אפסה התקווה שעוד יחזור בתשובה ויגיע ל"מקום טהור". ולכן גם את הדשן, שאין בו אף ניצוץ של אש קודש, צריכים להביא אל מקום טהור".

מדוע קוראים לשבת שלפני הפסח שבת הגדול?

דור יציאת מצרים צווה על ידי בורא עולם בתאריך י' בניסן: בעשור לחודש, שהיה שבת, עליה לקחת שה לפסח על מנת לשחוט אותו לאחר כארבעה ימים, ולהקריבו קורבן פסח ולקשור אותו לרגלי המיטה. מכיוון שהאלוהים של מצריים היה השח, שאלו המצרים את היהודים מה הם מתכוונים לעשות עם הכבש הנ"ל, והיהודים ענו להם שבעוד כארבעה ימים הם ישחטו אותו כקרבן

לאלוקים. מטבע הדברים, תגובת המצרים הצפויה אמורה הייתה להיות טבח חסר שליטה ביהודים, שעד לא מזמן היו עבדיהם, אך ארע נס גדול והמצרים היו בתדהמה מוחלטת, עד שאפילו התכנסו בפני פרעה בדרישה לשלח את היהודים מקרב מצרים, וברגע שנדחתה בקשתם על הסף, החלו ללחום במצרים עצמם – בינם לבין עצמם, ורבים מהם נהרגו. נאמר **בתיילים**: "למכה מצרים בבכוריהם". זכר לנס הגדול שארע אז בשבת שלפני הפסח נקראת שבת זו "השבת הגדולה" (בית יוסף סימן ת"ל). **טעם נוסף** – נהוג היה, שהרב הגדול של העיר נושא דרשה בשבת לפני פסח בנושאי החג והלכותיו, ועל כך נקראת "השבת הגדולה". **טעם נוסף** – מפאת דרשתו של הרב, שנמשכת בד"כ זמן רב בעקבות ריבוי ההלכות והמנהגים הנהוגים בליל הסדר ובחג כולו, נראה בעיני העם, שהיום גדול וארוך יותר מכל שבת אחרת, ולכן נקראת שבת זו "השבת הגדולה".

פינת ההלכה

הלכות פסח בדיקת חמץ

1. צריך לבדוק לאור נר שעווה או פרפין ואסור לבדוק באבוקה (כנר הבדלה שהפתילות מחולקות), באם אין לו נר ניתן לבדוק ע"י פנס כיס ולפי **הרב עובדיה זצ"ל** ניתן גם לברך. (יש חולקים על הברכה). על כל פנים במקום חשש דליקה כגון: בתוך ארונות, מכונית וכדומה ניתן לכתחילה (לכל הדעות) להעזר בפנס כיס כהשלמה לנר רגיל.
2. אסור לאכול יותר מ 50 גר' פת/מזונות קודם בדיקת חמץ אך שתיה ופירות אין הגבלה. וכן אסור במלאכה או לימוד תורה של יחיד או אכילת פת/מזונות. זמן האיסור הוא כ- 1/2 שעה מצאת הכוכבים. (שזה זמן הבדיקה) וכן ראוי להתפלל ערבית קודם לבדיקה.
3. מנהג ישראל להכין 10 פתיחי חמץ בגודל פחות מכזית ויעטפם בנייר כסף או ניילון, ויצניעו אותם. (טוב שלא יעשה זאת הבודק וכן נוהגים לרשום את מקום הנחת החתיכות) והבודק בעוברו בבית מוצא גם את החתיכות. וכן נוהגים להניח בקערה חתיכת לחם, סכין, ולסימן טוב מלח.
4. נוסח הברכה מופע בהגדות ובמחזורי פסח וכן נוסח הביטול בערב הבדיקה, ולשם יחוד וגם נוסח הביטול לאחר שריפת חמץ בבוקר.
5. **אסור לדבר בין הברכה לבדיקה** ואם דבר מעניין הבדיקה (כגון: תביאו גפרורים) אין חוזר לברך ואם בעניינים אחרים חוזר ומברך.
6. למרות שהבתים עברו ניקוי יסודי צריך לבדוק בכל הפינות בבית, במקרר, בארונות, חדר מדרגות במכונית ובכל מקום שיכול להיות שם חמץ, ובמקום שיש ילדים קטנים גם מתחת למיטות וארונות. ואמרו חז"ל: לא יקוף בבדיקה כגודל הטורח והקושי בקיום המצווה כן גודל השכר. בגמר הבדיקה יבטל את החמץ לפי הנוסח שבארמית ואם אינו מבין יבטל בלשון הקודש או בשפה לועזית. תרגום: "כל חמץ ושאר שישנו ברשותי שלא ראיתי ושלא ביערתיו יבטל ויהיה כעפר הארץ" ויאמר 3 פעמים ובפעם השלישית יוסיף את המילה הפקר הנוסח יהיה "ויתבטל ויהיה הפקר כעפר הארץ".
7. **שליח** - כשבעל הבית מצווה שליח בדוק חמצו ולבטלו: א. הבודק (שליח) הוא המברך "על ביעור חמץ". ב. לכתחילה צריך שבעל הבית יאמר את ביטול וביעור אם מבטל השליח יאמר כך: "כל חמירא דאיכא ברשו"

אזהרה

בכיריים של גז המצויות היום שאם סיבוב הכפתור נדלק המצת. יש לנתק את החשמל לפני החג. במידה ושכח ורוצה להשתמש בגז ידלק נר גפרור מאש דלוקה ויקרב למבערים לצורך הדלקה ויסובב את הכפתור.

תענית בכורות

1. הבכורים צריכים להתענות ביום ערב פסח, זכר לנס שניצלו ממכת בכורות, בין שהוא בכור לאבא או רק לאימא וכן בכור הכהן או לוי **וכן הבא אחרי נפל**, כל אלו חייבים להתענות **אבל** בכור שנולד בניתוח קיסרי ובא אחריו אינם חייבים להתענות.
2. היות ובדורנו ירדה חולשה לעולם, והתענית גורמת להפרעת עריכת הסדר בליל פסח כמצוותו נהגו לפטור את התענית ע"י השתתפות בסעודת מצוה (כגון: ברית, פדיון הבן, סיום מסכת, סעודת חתן וכלה).
3. החייבים להתענות **חייבים להיות נוכחים בשעת סיום המסכת** ואז יוכלו לאכול בסעודת מצוה כזית עוגיות או מהפירות ששם וע"י זה יפטרו עצמם מן התענית ואם לא אכלו כזית, י"א שעדיין לא פטרו עצמם מן התענית אך אם אינו נמצא שם ורק מביאים לו עוגות מסעודת מצוה **לא מועיל** וחייב להתענות, **בשעת הדחק** יכול להצטרף לסיום דרך הטלפון ויסיים הסעודה בביתו.
4. אסור לבכור לאכול ולשתות לפני ששומע את הסיום ולכן **צריך לזכור** שלא לשתות קפה או תה לפני התפילה.

סגולות לערב פסח

- א. לאחר שיתפלל תפילת מנחה של יום י"ד בניסן ערב פסח שהיא כנגד תמיד של בין הערבים טוב לעסוק בעניין קרבן פסח שהיו מקריבים אותו בזמן שבת המקדש היה קיים. שכל הקורא פסוק בזמנו מביא טובה לעולם ולקיים "**ונשלמה פרים שפתינו**", שתעלה קריאתו במקום הקרבתו. וידאג על חורבן הבית ויתחן לפני בורא עולם שיבנה במהרה.
- ב. טוב שיקרא בערב פסח **סוד גדול ונורא**, שהועתק מכתבי הקודש של **המקובל רבינו "שמשון מגיד מאסטרופוליא" ז"ל הי"ד**, וכתוב שם שכל מי שמעיין הסוד הנפלא הזה על מכונו ואפילו פעם אחת בשנה ובפרט בערב פסח, **מובטח לו שינצל באותה שנה מכל מכשול וממיתה משונה**, ושום אדם לא ימשול בו, וכל אויביו יפלו תחתיו, והוא על במותימו ידרוך, וכל אשר יפנה ישכיל ויצליח, ובכל עסקיו ירוויח, עד ביאת הגואל אמן. (נוסח הסגולה במחזוריים).
- ג. טוב שיקרא בערב פסח **סדר מ"ב מסעות וסגולתה להינצל ממקרים רעים ובפרט מחולי המגפה**, וכתב בספר "מעשה הצדקה" שבערב פסח יפריש צדקה **שני פעמים ד"ם פרוטות נגד דם הפסח**, ודם המילה, והם שמונים ושמונה פרוטות, ועל ידי זה כי הוא יצילך מפ"ח יקוש, ויפריש עוד שלשה פרוטות ויעלה סך הכל תשעים ואחד פרוטות **כנגד שני שמות, "הויה אדנות"**, ועל ידי זה יתוקן עון הידוע וזו מות מביתו, ויזהר לתת הכסף לתלמיד חכם נצרך.

ספירת העומר

זמן ספירת העומר מהשקיעה, אך ראוי להחמיר ולספור מצאת הכוכבים. ואולם, ציבור שסיימו ערבית בבין השמשות, ויודע החזן שאם לא יספור עכשיו, ישכחו חלקם לספור, מצוה עליו לספור עתה, ולא ימתין לצאת הכוכבים.

אם לא ספר במשך הלילה, יספור ביום ללא ברכה. ומנהג טוב לספור את העומר בכל בוקר לאחר התפילה ללא ברכה, כדי שמי ששכח בלילה לספור, נמצא שסופר ביום, ויוכל להמשיך לספור בברכה. אם שכח לספור בלילה ולא ספר למחרת ביום, אינו רשאי להמשיך לספור בברכה. ועל כן, יאמר לאדם אחר שיכוון עליו בברכה, ויספור הוא בעצמו. אבל המסופק אם ספר אתמול, רשאי להמשיך לספור מכאן ולהבא בברכה

פרשת שמיני - תקציר

חונכים את המשכן (ט, א-כד) היום השמיני, הוא ראש חודש ניסן, היום הראשון לחנוכת המזבח על-ידי אהרון ובניו הכהנים. באותו יום מקריב אהרון קורבנות המיוחדים לו, וכן קורבנות עבור העם. בניו גם הם משתתפים ועוזרים בעבודה. בתום עבודתו, נושא אהרון את כפיו ומברך את בני ישראל בברכת הכהנים,

משה מלמד את אחיו אהרון את סדר הקטרת הקטורת והם מבקשים מה' שישרה שכינתו על המשכן. בצאתם הם מברכים את העם: ויהי נועם ה' אלוקינו עלינו, יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידכם; . הקב"ה מקבל את התפילה
מיתת בני אהרון (י, א-ז)

שניים מבניו של אהרון, **נדב ואביהוא**, לוקחים מחתות ובהם קטורת וכנסים להקטיר במשכן. ואז: ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם, וימותו לפני ה' יש האומרים שמתו משום שהורו הלכה בפני משה רבם, ואחרים אומרים שנכנסו שתויי יין למשכן. על-כל-פנים, השניים שהיו ודאי צדיקים, מתו בהיותם שרויים בדרגת התעלות גבוהה

משה קורא למישאל ואלצמן - ומצווה עליהם להיכנס למשכן ולהוציא את גופות בני הדודים המתים. לכוהנים, אהרון אלעזר ואיתמר הוא מורה, לבל ינהגו במנהגי אבלות ולא יצאו מהמשכן. את מנהגי האבלות יקיימו בני ישראל,
איסור עבודת הכהנים והוראת התורה בשכרות (י, ח-יא)

אהרון מורה לכוהנים, על איסור עבודה במשכן במצב של שכרות. כהן העובד בשכרות מתחייב מיתה. מפסוקים אלו לומדים גם על **איסור הוראת התורה ופסיקת ההלכה בשכרות**.

דיני כוהנים אוננים (י, יב-כ) התורה מביאה דין ודברים בין משה לאהרון ובניו השרויים במצב הנקרא אוננות אונן הוא קרוב המת בקרבה ראשונה, טרם הקבורה. כזכר, באותו יום מתו נדב ואביהוא בני אהרון, וכך נוצרו כמה שאלות הלכתיות באשר להקרבת קורבנות על-ידי הכהנים במצבם זה ואכילת בשר הקודשים.

בעלי חיים טהורים וטמאים (יא, א-כג) התורה קובעת כלל לכשרות חיות ובהמות; מפרסת פרסה ושועת שסע - שפרסתה סדוקה לכל גובהה, ומעלת גרה- שדרכה להעלות את המזון שנכנס למעייה וללעוס אותו שוב.

התורה גם מקפידה למנות בעלי חיים **שעונים רק לאחד הסימנים** ואסורים באכילה **גמל; שפן; ארנבת; חזיר**. גם לחיות המים סימני כשרות הכרחיים: בעלי סנפיר וקשקשת. בהמשך הפסוקים, התורה מונה את בעלי הכנף האסורים (חשוב להדגיש, כי כיום מקפידים לאכול בעלי חיים הידועים כמותרים על פי מסורת רבת שנים).

דיני טומאת בעלי החיים הטמאים (יא, כד-מו) בעלי החיים הטמאים אינם אסורים רק באכילה, אלא גם מטמאים במותם. לצורך טהרה יש לטבול ולהמתין לשקיעת החמה. **כלי חרש** אינם ניתנים לטהרה. הטומאה תפוג מהם רק כאשר ישוברו ויצאו מכלל שימושם.

התורה מסיימת את העניין בהדגישה את קדושתם של ישראל. ה' אומר: **והייתם קדושים, כי קדוש אני ה'**

מציאה כשרה סיפור

החייט העני התהלך אובד עצות אנה ואנה. ימי הפסח קרבים ובאים וצורכי החג מרובים, ואילו פרנסתו הדלה בקושי מספיקה ללחם צר ומים לחץ. מניין ייקח עתה כסף בעבור מצות ויין, וכיצד ילביש את ילדיו בלבושי חג? תוך כדי הרהורי הדואגים נזכר לפתע **בסיפור העובר בין בני תוניסיה מדור לדור**:

פעם אחת היה יהודי עני, שלא היה בידו לקיים את הסדר. לפתע ניגש אליו זקן הדור-פנים, והציג עצמו בשם **'רבי ניסים המצרי'**.

הוא הוציא מכיסו סכום כסף נכבד, תחבו ליד העני ואמר: "קח לך להוצאות החג, ובהגיע ליל הסדר אתכבד ואבוא לביתך". שמח אותו עני, קנה מכל טוב, ואף נשאר בידו סכום נאה. ליל הסדר הגיע. העני המתין כל העת לבוא אורחו, הלוא הוא **'רבי ניסים המצרי'**, אך האיש לא בא. פנה העני לערוך את הסדר, ופתאום הבין כי **'רבי ניסים המצרי'** אינו אלא אליהו הנביא,

שנשלח אליו מן השמים להושיעו ממצוקתו. אם-כן, ודאי יקיים את הבטחתו וייכנס לביתו, כשם שהוא נכנס לכל בתי ישראל...

מאז היה הדבר למנהג בתוניסיה, כי אדם שמצבו דחוק לפני הפסח, עומד בתפילה ומבקש שהקב"ה ישלח לו את **'רבי ניסים**

המצרי', ויזכה לישועה. החליט החייט העני לנהוג אף הוא כן. יצא לשוק ובפיו תפילה כי יזכה להיושע על-ידי **'רבי ניסים המצרי'**. לפתע צדה עינו מעין קופסה קטנה המונחת בצד הדרך. התכופף החייט, הרימה ולא האמין למראה עיניו: הקופסה הייתה מלאה זהובים! פניו של החייט קרנו מרוב שמחה, ובלבו הודה לה' על ישועתו הפלאית. "איך זאת אלא שירבי ניסים המצרי זימן זאת בעבורי", חשב לעצמו. בדרך לביתו הצטננה התלהבותו. אולי אין זו מציאה מן השמים אלא אבדה שאבדה למישהו. הלוא הוא חייב להכריז על המציאה שמצא, ואולי יבוא בעל הקופסה וייקחנה. בכל-זאת התנחם, שכשימצא את בעל האבדה ודאי ייתן לו הלה **'שכר בשורה'**, על שמצא אותה עבורו. סכום זה, יש לקוות, יספיק לו ככל הדרוש לחג. חזר החייט לשוק והחל להכריז: "מצאתי קופסה מלאה מטבעות. מי שאיבד אותה, יבוא וייתן את סימניה". למשמע הכרזתו התמימה של החייט, ניגש אליו ערבי שהבין, כי במאמץ קל יוכל להעביר לרשותו את תכולת הקופסה שבידי היהודי. פנה הערבי לחייט ואמר: "אני איבדתי קופסה מלאה זהובים!". לא פקפק היהודי אף לרגע בדבריו של הערבי, ומסר לו את התיבה. "עתה", פנה החייט לערבי, "מגיע לי שכר ה'בשורה' בעד מציאת האבד. כמה תיתן לי?". הערבי הממולח ראה ביהודי 'קרוב' טוב להתל בו ולנצלו כהוגן,

מציאה כשרה והחליט להערים עליו עוד יותר. מבט חשדני עלה בעיניו והוא אמר: "המתן לי עד שאספור את המטבעות, כי שמא לקחת לעצמך מן המטבעות". הוא רוקן את הקופסה לעיני היהודי, וכשגמר לספור החזיר את הזהובים בעודו קורא: "גנב! חסרים לי כאן עשרה זהובים! בוא איתי עכשיו **למושל חמודה באשה**"...ה'ביי', **השליט בתוניסיה** באותם ימים, היה

חמודה באשה, איש חכם ונותן, שלא נטה אחר ההשמצות שטפלו המוסלמים על היהודים. להפך, הוא הכיר בכישרונותיהם ובמעלותיהם ונטה להם חסד. כמה וכמה מרבני היהודים נמנו עם מקורביו, וביניהם הגאון רבי ישועה בסיס. באין-ברירה הלך היהודי עם הערבי עד שעמדו לפני המושל. בעוד השניים מציגים את טענותיהם, בחן המלך את פניהם היטב וראה כי היהודי הוא איש תם וישר, שאינו מסוגל להוציא מילת שקר מפיו. הוא הבין מיד כי לו היה היהודי גנב, היה לוקח את הקופסה כולה לעצמו ולא היה מכריז על המציאה ומחפש את בעליה. המתין המושל לסיום טענותיהם של השניים, ואז פנה לעבר היהודי ובקשיחות מעושה פסק: "עליך להחזיר בתוך שבוע ימים את עשרת זהובים שגנבת. אם לא תעשה כן, תיכלא בבית-הסוהר". החל החייט לבכות ולהתחנן על נפשו באומרו, כי גם אם ימכור את כל חפצי ביתו לא יקבל בעבורם עשרה זהובים. השליט נראה כחוכך בדעתו, ואז אמר בנימת רחמים: "אם-כן, אלוה לך את עשרת הזהובים החסרים, אבל עליך להחזירם לאוצר המלוכה בתוך חודש ימים".

מיד הביאו למושל עשרה זהובים, והוא ציווה להכניסם לקופסה שבידי הערבי. כאן אירע דבר מפתיע, לעיני כל הנוכחים: הערבי מנסה 'לדחוס' את המטבעות לקופסה ולסוגרה, אך היא אינה נסגרת... "רמאי, גנב ושקרן! קופסה זו אינה שלך", הרעים חמודה באשה על הערבי, שנדהם לגלות כי התגלתה תרמיתו. התברר לכול כי הקופסה אינה יכולה להכיל יותר ממה שהיה בה, וסיפור עשרה הזהובים החסרים אינו אלא פרי המצאתו של הערבי... שמח המושל חמודה באשה על הצלחתו להוציא את הצדק

לאור, פנה אל משרתיו וציווה להכניס מיד את התובע לכלא. "ואתה המוצא הישר", פנה אל החייט היהודי, "הנה לך מציאה כשרה, שלא באו בעליה, ועל כן שלך היא. לך וחגוג את חגך בשמחה וללא דאגה". יצא היהודי מאת המושל וליבו מלא שבח והודיה לה'. הלך וקנה את כל צורכי הפסח, ובכסף שנותר פתח עסק שפרנסו בכבוד, ומעתה לא ידע עוד עוני ומחסור.

הרב אליהו קרמיזי שליט"א, 0772230092

שאלה: האם מותר לצרוך בפסח מים מינרליים שאין להם חותמת כשרות לפסח?
תשובה: על פי המתבאר בתשובה לעיל, יש חומרים שאינם כשרים לפסח המשולבים בתעשיית המזון, וכן בתעשיית המשקאות, יש מינרליים שאינם כשרים כל השנה ויש שאינם כשרים לפסח (סוגים שונים של קלציום, פוספטים, ברזל ועוד) ולכן גם מים מינרליים צריכים כשרות לפסח. (וכן צריכים כשרות כל השנה).

שאלה: גם כאשר מנקים את תא ההקפאה במקרר היטב מכל חמץ, עדיין נשארים שם פירורי לחם/חמץ בחללי מקום המכוסים בפסי פלסטיק ואי אפשר להגיע אל פירורים אלו, האם מותר שיישארו פירורים אלו בפסח או שאסור?
תשובה: כיון שפירורים אלו פחות מכזית, וכן בדרך כלל פסולים מאכילת כלב, מותר להשאירם שם בפסח. [וכבר היו אנשים שהוטעו בנושא זה, והורו להם שמבחינת הלכה הם צריכים להזמין טכנאי לפרק את תא ההקפאה ולהוציא את הפירורים וכך הם עשו, וכאשר ניסה הטכנאי לחבר חזרה את חלקי תא ההקפאה הדבר לא היה אפשרי כיון שדרך הרכבתו היא בלחץ, ויצא שהוזקו באלפי שקלים מטעות זו, ולכן יש לשאול רבנים המומחים היטב בהוראת ההלכה ויודעים לעומק את עיקרי הדינים] (שולחן ערוך אורח חיים סי' תמב סעי' יא, ועיי' בשו"ת יביע אומר ח"ז סי' מג וכן בחזו"ע פסח עמ' לה שכתב טעמים אלו לעניין פירורי לחם בספרים)

כבוד הרב עזרא עדס שליט"א ממליץ מאוד לקרוא ולבקש בקשה אחת לאחר הקריאה על ידי הזכרת שמות הצדיקים יכולים להביא שנוי במעשה בראשית, כלומר לשנות הטבע

ר' יוסף בן ר' מיכל. אחיו ר' מרדכי. אחיו ר' זאב. ר' יצחק פשיסווחיוויר. ר' חיים טשערנאוויצער. ר' פיבוש זברינר. ר' הירש ליב מאליק. ר' אהרן מזיטאמיר. הרב ר' שניאור זלמן מלאדי ר' אפרים אב בית דין דקהלת סקאהל. בנו ר' דוד. רבי אברהם דוב הרב דחמעלניק. ר' דוד אב בית דין דקהלת קארטוטשיב. ר' מרדכי הרב מנסחיז. ר' אשר מגיד מישורים דקהלת אוסטרהא. ר' אברהם משה הלוי בעל ה"מים קדושים ר' חיים סאנזיר. ר' משה אוסטריי. הרב ר' דוד צבי. ר' ישראל אברהם. רבי צבי סופר בעל שם טוב. ר' צבי הרב "דקראטיע. ר' נחמן מבאר. ר' דוד לייקיס. ר' ישראל מקאזיניץ בעל המחבר ספר "עבודת ישראל ר' שלמה לוצקיר בעל מחבר ספר "דברת שלמה". ר' ארון ליב פרומישלאנר. בנו ר' מאיר פרומישלאנר. אחיו ר' יצחק בערזאנר. ר' צבי הירש מקהלת קדש זידיטשוב. אחיו ר' משה סאמבריר

ציטוט מתוך קונטרס היום יום שכתב הרבי מלובביץ רבי מנחם מנדל שניאורנסון זצ"ל

שוב !!! חשוב !!! חשוב !!!

חיי האדם תלויים באויר שמסביבו, בלי אויר אי אפשר לחיות, ולפי סוג האויר שנושמים כך הם החיים, כאשר חיים באויר של תורה ומצוות – אלו חיים בריאים: כאשר חיים באויר של כפירה – הרי אלו חיים בלתי-בריאים עם נטייה מתמדת לחלות במחלות מדבקות. הרפואה הכללית-והבסיסית הראשונה לכך היא לטהר את האויר. המשימה של טיהור האויר רובצת על יודעי ספר ויודעי תורה. טהרת האויר היא על ידי אותיות התורה. כשנמצאים בחנות, הולכים ברחוב, נוסעים ברכבת – ואומרים אותיות של תורה, מטהרים בכך את האויר, על כל אחד מיודעי ספר ויודעי תורה לזכור כלשהו בעל פה: חומש, תהילים, משניות, תניא – כך שבכל הזדמנות ובכל מקום יוכל לחשוב ולומר האותיות הקדושות שבתורה. גם פיטום הקטורת. (כלומר הדבר בידו! אם נטהר את האויר בדיבור קדוש של תורה ותפילה. (דיבור יוצר מציאות) ניזכה בס"ד שהיורוס הקטלני (הקורונה) לא יפיל עוד חללים בארצנו הקדושה.

לעילוי נשמת: ירון גלעד בן רותי. ויקטור בן ברטוסה. אליהו ניזירי בן ויחיא. יצחק צחי בן חנה. אמנון עזרא בן רבקה. יואב מחבוש בן אורה. משה אזולאי בן רינה. דוד אמסלם בן פרחיה ואליהו. יגאל בן שמחה. משה בן ליזה. ת.נ.צ.ב.ה ומנוחתם כבוד.
הודעת מערכת: ניתן לצפות בעלון בכתובת: www.hesdey.co.il נא לא לקרוא בשעת קריאת התורה והתפילה. * העלון טעון גניזה

עילוי נשמת: ... ויקטור בן ברטוסה. אליהו ניזרי בן ויחיא. יצחק צחי בן חנה. אמנון עזרא בן רבקה. יואב מחבוש בן אורה.. דוד אמסלם
בן פרחה ואליהו. יגאל בן שמחה. משה בן ליזה. ת.נ.צ.ב.ה ומנוחתם כבוד הודעת מערכת: ניתן לצפות בעלון בכתובת:
www.hesdey.co.il נא לא לקרוא בשעת קריאת התורה והתפילה. ** העלון טעון גניזה
